

ดอยเต่า

แม่กำปอง

วัดลาย

หมู่บ้านท่ามาค้าขายต้นแบบ (ภาคเหนือ)

Trading Village Prototype (North Region)

โดย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ชุมชนแม่กำปอง

อาคารบ้านเรือนในหมู่บ้านแม่กำปองนั้นยังคงมีการอนุรักษ์รูปแบบบ้านโบราณของชุมชนไว้เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงมรดกทางภูมิปัญญาของบรรพบุรุษทางด้านสถาปัตยกรรมล้านนาในสมัยโบราณของรูปแบบการสร้างอาคารบ้านเรือนที่อยู่อาศัยที่มีการออกแบบให้เหมาะสมเพื่อการใช้ประโยชน์ตามรูปแบบอาชีพและการใช้ชีวิตในอดีตของวิถีชุมชนคนป่าเหมี้ยงล้านนาโบราณ ซึ่งมีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ที่มีให้เห็นได้เฉพาะหมู่บ้านที่มีวิถีประกอบอาชีพในการทำเหมี้ยงเท่านั้นและในแต่ละพื้นที่ก็มีความแตกต่างกันไปตามความเชื่อ

美甘榜的房屋建筑仍保留着古代兰纳文化古色风格，房屋的设计适合茶树村人的生活形式。茶树村人主要职业是种茶树（泰国本土茶树），他们的房子专门为执行这种产业而设计，反映兰纳祖先人在设计方面的智慧。这种建筑风格不只在美甘榜村发现，生产茶叶的村庄都能看到类似的房型，只是因不同信仰而稍微有差异。

Traditional Lanna houses and buildings in Mae Kampong are a reflection of the locals' effort to conserve their cultural heritage of Lanna architecture. The living spaces were designed to accommodate the livelihoods of the Miang Tea growers in the olden days. Houses and buildings thus have very unique architecture, the style of which could only be found in villages whose residence make fermented Miang Tea for a living.

อัตลักษณ์วิถีชุมชน คน-ป่า-เหมี้ยง

คนกลุ่มแรกที่บุกเบิกเข้ามาในหมู่บ้านแม่กำปองเมื่อประมาณ 200 ปีก่อน พบว่าบริเวณพื้นที่แห่งนี้มีป่าเหมี้ยงธรรมชาติและเหมาะสมกับการปลูกต้นเหมี้ยงซึ่งเติบโตได้ดีบนภูเขาป่าต้นน้ำที่สมบูรณ์จึงลงหลักปักฐานทำสวนเหมี้ยงอย่างเป็นลำดับขั้น พวกเขาไม่ได้ตัดทางป่าจนเหี้ยนเตียนเพื่อปลูกเหมี้ยงแต่เลือกที่จะปลูกเหมี้ยงใต้ร่มเงาของต้นไม้ในป่าโบราณธรรมชาติโดยปฏิเสธการพึ่งพาปุ๋ยเคมีและสารกำจัดศัตรูพืช จึงเป็นระบบนิเวศเกษตรที่ผสมผสานกับพื้นป่าและช่วยกันรักษาสมดุลธรรมชาติได้เป็นอย่างดีเป็นมรดกแห่งการทำงานที่ถูกลืมจากฐานสู่ฐานจวบจนปัจจุบันสวนเหมี้ยงก็ยังเป็นแหล่งสร้างรายได้หลักให้แก่ชาวแม่กำปอง

The first group of Mae Kampong inhabitants settled down in the village around 200 years ago. They discovered Miang Tea forests in the area, and found that the healthy geological components of water and soil made it highly suitable for growing Miang Tea. Thus was the beginning of Mae Kampong's Miang Tea plantations. The locals did not raze the forest to the ground to grow Miang Tea, but grew them under the canopies of the forests, and avoided using all forms of chemical fertilisers and pesticides. Mae Kampong's Miang Tea growing was therefore a form of agriculture that coexists sustainably and in balance with the forests. Miang Tea growing became a profession that was passed down from generation to generation, and to this day remains a fundamental source of income for the people of Mae Kampong.

“把面”的“把”是森林的音译词，“面”是泰国本土茶种的音译词。美甘榜村有时被称为把面村，就因为美甘榜村人种茶树。美甘榜村的茶树，是泰国本土茶种，茶叶大小大约成人的手掌，平常用盐水腌过以后才能食用。开荒这地区的第一批人已在200年前，他们发现这一带长很多自然茶树，这种茶树长在水源丰富的山区，故在此地定居，并以腌茶叶生产为家庭的主要职业。他们种茶树的方法并非砍树开荒，反而在自然大树的影子下种了茶树。而且，他们不使用化肥和农药，反而依靠自然的循环，维持生态的平衡。这种生活方式一代接着一代地传承，至今美甘榜人的收入仍是来自茶叶产业。

map

ชุมชนวัวลาย

แผนภาพโลหะคุณลาย เครื่องเงิน เครื่องเงิน

หมู่บ้านทำมาค้าขายต้นแบบ

ชุมชนวัวลาย

ประกอบด้วยทั้งหมด 3 ชุมชน ซึ่งประกอบด้วย ชุมชนศรีสุพรรณ ชุมชนหมื่นสาร และชุมชนนันทาราม ตั้งอยู่ในตำบลหายยา เทศบาลนครเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเชียงใหม่ ติดกับประตูเชียงใหม่ ชุมชนวัวลายจึงเป็นหมู่บ้านที่มีชื่อเสียงในการเป็นแหล่งผลิตเครื่องเงินที่เก่าแก่ดั้งเดิมมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั่วไปจากอดีตจนถึงปัจจุบันนอกจากมีการขายเครื่องเงินตามบ้าน และการเดินทางไปค้าขายตามท้องที่ต่าง ๆ แล้ว ได้เริ่มมีการก่อตั้งร้านจำหน่ายเครื่องเงินรุ่นแรก ๆ ขึ้นบนถนนวัวลาย ร้านค้าเหล่านี้เป็นร้านค้าจำหน่ายเครื่องเงินในระยะแรกๆ ของชุมชนวัวลาย อาจกล่าวได้ว่ากิจการเครื่องเงินและร้านค้าเครื่องเงินได้ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ตามความต้องการของตลาด ในช่วงนี้ได้มีการก่อตั้งร้านค้าจำหน่ายเครื่องเงินเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในถนนวัวลายทั้งสองฝั่งถนน รวมทั้งจำนวนช่างเงินก็เพิ่มขึ้นด้วย วัวลายกลายเป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายเครื่องเงินที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในนาม หมู่บ้านเครื่องเงิน

นอกจากเครื่องเงินแล้วชุมชนวัวลายยังมีเครื่องเงินที่สืบสานวิธีการทำมาจากบรรพบุรุษชาวไทยเชื้อสายจีน ที่อพยพมาจากเชียงตุง เมื่อ ๒๐๐ กว่าปีก่อน โดยรากเหง้าคนสำคัญในการทำเครื่องเงินของชุมชน และจังหวัดเชียงใหม่อีกด้วย

窩萊村

窩萊村从古至今都是著名银器制作村。民众除了在自己的村庄和各地销售银器外，他们也开始在窩萊路开设第一批店铺销售银器，银器行业及银器商铺持续发展并满足了市场的需求。这一时期，窩萊路两旁的银器商铺逐渐增多，工匠人数也跟着与日俱增，窩萊社区也就成为著名的银器生产及销售地，也就是大家所熟知的银器村，外国人把这里的社区称为 Silver Village。

Wua Lai Community

The Wua Lai community is a village renowned for its unique craftsmanship of silverware, and has enjoyed an unrivalled popularity since the olden days. Previously, the silverware were either sold at doorsteps by craftsmen, or brought to local markets for sale. In recent years however, the community began opening its own silverware shops on Wua Lai Road, making them the first formal establishments for Wua Lai's silverware business. Demands have since grown, and the silverware business flourishes; in recent years, more shops have opened along Wua Lai Road, and more craftsmen have taken up this trade. The Wua Lai community surged in popularity, and became known internationally as the 'Silver Village'.

Aside from its iconic silverware, the Wua Lai community also produces lacquerware, whose craftsmanship has been passed down from the ancestral people of Kengtung. The Kengtung craftsmen migrated to Chiang Mai 200 years ago, and brought with them the artistry of their unique lacquerware.

ชุมชนศรีสุพรรณ Srisuphan

หมู่บ้านทำมาค้าขายต้นแบบ

ในอดีตชุมชนวัดศรีสุพรรณอยู่ในชุมชนกลุ่มศิลปกรรมเครื่องเงิน เครื่องเงิน และการหล่อระฆัง หล่อพระพุทธรูป ถนนวัวลาย ถนนช่างหล่อ ใกล้กับวัดสำคัญๆ เช่น วัดหมื่นสาร วัดนันทาราม เป็นต้น ซึ่งวัดศรีสุพรรณ เป็นวัดที่มีประวัติยาวนาน ปัจจุบันยังคงเหลือร่องรอยความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาในชุมชนนี้ พระครูพิทักษ์สุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดศรีสุพรรณ ผู้ริเริ่มและสร้างความเข้าใจให้คนในชุมชนตระหนักถึงความสำคัญ ในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น พร้อมตั้งบรรดาส่งในชุมชนเข้ามา รวมตัวกันใน “กลุ่มหัตถศิลป์ล้านนาวัดศรีสุพรรณ” โดยให้ส่งเหล่านี้ เป็นผู้ถ่ายทอด ความรู้เชิงศิลป์ให้กับเด็กนักเรียนในโรงเรียนวัดศรีสุพรรณ ในรูปแบบของการศึกษา ตามอัธยาศัยรวมถึงพระสงฆ์ สามเณร

คนรุ่นใหม่ในชุมชน และนักท่องเที่ยวที่แวะเวียนเข้ามา เมื่อคนในชุมชนเริ่มมองเห็นถึงคุณค่า หลายครอบครัวที่ว่างมือจากการทำเครื่องเงิน จึงเริ่มกลับมาทำเครื่องเงินอีกครั้ง หลายครอบครัวทำเป็นอาชีพหลัก ขณะอีกหลายครอบครัว แม้จะประกอบอาชีพอย่างอื่น แต่ก็ทำเป็นอาชีพเสริมนอกเวลาว่างนประจำสร้างรายได้เป็นอย่างดี

Srisuphan Community

The Srisuphan Temple has a long history; traces of days gone by when buddhism was at its height of prosperity could be seen scattered throughout the community.

Pra Kru Pitak Suttikun, Provost Monk and Abbot of Srisuphan Temple, proposed that it was necessary for the community to preserve the local wisdoms of craftsmanship. He united the Srisuphan craftsmen, and created the ‘Srisuphan Temple’s Lanna Handicrafts Group’, where the craftsmen imparted the skills and knowledge of their trade to students, monks, and tourists.

喜素攀社区

喜素攀社区以往是生产银器、漆器、铸造钟、铸造佛像等工艺品类的。附近的窝莱路及仓罗路有冈汕寺、南塔兰寺等重要寺庙。这里的喜素攀寺历史悠久，目前寺内依然能够看到遗留着过去佛教盛行的痕迹。该社区的喜素攀寺住持帕库披塔素提坤是第一

位倡导及让社区民众了解到维护民间智慧的重要性的人，同时召集从事生产工艺品的工匠们成立了“喜素攀寺兰那工艺”团，并向喜素攀寺附属学校学生传授这些技艺，让他们以自由学习的方式进行学习。学习对象包括僧人、沙弥及来访的游客。当社区民众了解到这些工艺的价值后，原本已不再从事银器的家庭又再次投入到这一事业中。很多家庭已把这些工艺作为主要职业，部分家庭虽然从事其他行业，但他们利用业余时间从事这些工艺以作为副业，增加收入。

ชุมชนหมื่นสาร Meunsan

หมู่บ้านทำมาค้าขายต้นแบบ

ชุมชนหมื่นสาร ชาวบ้านมีอาชีพหลักคือ การทำกรรม เมื่อว่างจากการทำกรรมแล้ว ก็มาทำเครื่องเงินในบริเวณบ้านของตนเอง และจะนำเครื่องเงินที่ทำนั้นออกขายตามเมืองต่างๆ เพื่อเป็นการเสริมรายได้ให้กับครอบครัว โดยส่วนมากแม่บ้านหรือผู้หญิงจะเป็นผู้นำสินค้าออกจำหน่ายยังที่ต่างๆ และการค้าเครื่องเงินโดยผ่านทางเครือข่ายในเวลาต่อมา หมู่บ้านวิวาลัยจึงเป็นหมู่บ้านที่มีชื่อเสียงในการเป็นแหล่งผลิตเครื่องเงินที่เก่าแก่ดั้งเดิมมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั่วไปจากอดีตจนถึงปัจจุบันนอกจากมีการขายเครื่องเงินตามบ้านและการเดินทางไปค้าขายตามท้องที่ต่าง ๆ แล้ว ได้เริ่มมีการก่อตั้งร้านจำหน่ายเครื่องเงินรุ่นแรก ๆ ขึ้นบนถนนวิวาลัย ร้านค้าเหล่านี้นับเป็นร้านค้าจำหน่ายเครื่องเงินในระยะแรกๆ ของหมู่บ้านวิวาลัย อาจกล่าวได้ว่ากิจการเครื่องเงินและร้านค้าเครื่องเงินได้ขยายตัวอย่างต่อเนื่องตามความต้องการของตลาด ในช่วงนี้ได้มีการก่อตั้งร้านจำหน่ายเครื่องเงินเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในถนนวิวาลัยทั้งสองฝั่งถนน รวมทั้งจำนวนช่างเงินก็เพิ่มขึ้นด้วย วิวาลัยกลายเป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายเครื่องเงินที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในนาม หมู่บ้านเครื่องเงิน หรือที่ชาวต่างประเทศเรียกว่า Silver Village

门汕社区

窝莱门汕社区位于清迈府直辖县清迈市政府区海雅镇，即清迈城区的南边，临近清迈城门。

一般民众以农业为主要职业，在农闲时，民众会在自己家从事银器制造，并在各城市销售，给家庭增加收入。大部分妇女负责在各地销售产品，之后也经由亲戚渠道销售银器，因此窝莱村从古至今都是著名银器制作村。民众除了在自己的村庄和各地销售银器外，他们也开始在窝莱路开设第一批店铺销售银器，银器行业及银器商铺持续发展并满足了市场的需求。这一时期，窝莱路两旁的银器商铺逐渐增多，工匠人数也跟着与日俱增，窝莱社区也就成为著名的银器生产及销售地，也就是大家所熟知的银器村，外国人把这里的社区称为Silver Village。

Meunsan Community

The people of Meunsan make a living out of farming, and in their spare time, make silverware. The silversmiths travel from town to town, bringing their creations to sell and earn extra income for their family. It is mostly the women of the households who embark on these trips to sell the silverware, and eventually they began selling through family members and local connections.

The Wua Lai Community thus became known for its unique craftsmanship of silverware, and has enjoyed an unrivalled popularity since the olden days. Previously, the silverware were either sold at doorsteps by the craftsmen, or brought to local markets for sale. In recent years however, the community began opening its own silverware shops on Wua Lai Road, making them the first formal establishments for Wua Lai's silverware business. Demands have since grown, and the silverware business flourishes; in recent years, more shops have opened along Wua Lai Road, and more craftsmen have taken up this trade. The Wua Lai community surged in popularity, and became known internationally as the 'Silver Village'.

ชุมชนนันทาราม

Nantaram

หมู่บ้านทำมาค้าขายต้นแบบ

ชุมชนนันทาราม มีอาชีพทำเครื่องเงิน เป็นอาชีพดั้งเดิมของชุมชน เนื่องจากการสืบทอด มรดกทางภูมิปัญญาจากบรรพบุรุษชาวจีน ที่มีการประดิษฐ์ เครื่องใช้ชิ้นใช้เอง และมีจุดเด่นที่เป็นเครื่องเงิน ตามแบบชาวจีนแท้ ที่มีอยู่แต่เพียงในประเทศไทย ซึ่งปัจจุบัน การทำหัตถกรรมเครื่องเงินในชุมชนนันทาราม พบได้ เพียงภายในวัดนันทารามเท่านั้น ที่ยังคงมีการสืบทอดอยู่

กลุ่มอาชีพทำเครื่องเงินชุมชนวัดนันทาราม (วิชัยกุลเครื่องเงิน) จังหวัดเชียงใหม่ ได้สืบสานวิธีการทำเครื่องเงินมาจากบรรพบุรุษชาวไทยเชื้อสายจีนมาจากราชบุรี เมื่อ ๒๐๐ กว่าปีก่อน โดยรากเหง้าคนสำคัญในการทำเครื่องเงินของชุมชน และจังหวัดเชียงใหม่ คือ คุณยายจันทร์เป็ง วิชัยกุล หรือ แม่อุ้ย จันทร์เป็ง ที่ฝึกฝนให้หลายครัวเรือนทำเครื่องเงินกันอย่างแพร่หลาย และได้ร่วมกับตัวแทนชุมชน จัดตั้งกลุ่มอาชีพเครื่องเงินชุมชนวัดนันทาราม (วิชัยกุลเครื่องเงิน) เพื่อช่วยสืบทอดสืบทอดภูมิปัญญาในการทำเครื่องเงินให้กับสมาชิก จนสร้างชื่อเสียงอย่างแพร่หลาย กลายเป็นสุดยอด หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ประจำจังหวัดเชียงใหม่

Nantaram community

The Nantaram people are masters of lacquerware, and have been in this profession for generations. The art of making lacquerware were passed down from their Khun ancestors, who were the originator of this particular style of lacquerware, thus making the Nantaram Community the only place in Thailand where Khun-style lacquerware could be found. Presently, Khun lacquerware is only produced by a handful of craftsmen in this community.

'Vichaikul Lacquerware', the Nantaram Community Lacquerware Group, has taken a leading role in passing down the knowledge and skills of lacquerware making from the Khun people who migrated from Kengtung over 200 years ago. The central figure of this community was Mrs. Chanpeng Vichaikul, or 'Mae Oui Chanpeng', who taught the trade to many local families, and worked with the community to establish Vichaikul Lacquerware. The group has since worked hard to pass on the art of lacquerware making, and successfully launched it into popularity, making the Khun Lacquerware an OTOP product of Chiang Mai.

南塔兰社区

南塔兰社区居民自古以来以漆器制作为业。制作漆器是继承他们祖先泰孔人的民间智慧，自己创造出具有泰孔人特色的漆器物品，并应用于生活中。目前南塔兰社区内仅有南塔兰寺内一处继承前人的事业从事漆器工艺品制作，这也是泰国唯一一处制作具有泰孔人特色的漆器工艺品的地方。

มนต์เสน่ห์แห่งผ้าทอกระเหรี่ยง

社区的亮点是保护人们的生活的方式，在棉花和棉围巾。签名粉红司蛇夫座（签名Kalayanapong带）条纹的地段（以点为单位）服装辅料卡伦油煙機燈的已婚婦女穿。所述第二組短褲裙與機織織物袋相同的要求的60歲或多個帶裝飾套環格柵的年齡。每個集線器手鐲裝飾有金屬硬幣或鐘拍板價格帆布運動鞋。在新的更受歡迎。

The uniqueness of Lai Kaew community lies in its conservation of Karen culture. Clothing, for instance, is crucial to this conservation, and it is common for housewives and girls to weave clothes for their family. The outfits are woven of cotton, and in patterns that are distinctive of the Lai Kaew Karen community; this includes spiderwebs, pumpkin seeds and curvy patterns. Clothing in a Karen community is indicative of a person's gender and civil status; unmarried women would wear a white dress with optional patterns woven into the collar and the sleeves, whereas those who are married would wear a short top with curvy patterns and a decorated sarong. Elderly women of over 60 usually wear lots of bead necklaces, metal bracelets with beads and bells. Men wear cotton tops and a pair of Lanna-style trousers, or 'Sadoh'. However, while the Lai Kaew community promotes the conservation of Karen culture through clothing, the newer generations tend to follow this custom more leniently, and wear fewer traditional ornaments.

จุดเด่นของชุมชนนี้คือการอนุรักษ์วิถีความเป็นอยู่ของชาวกระเหรี่ยงไว้ได้เป็นอย่างดีจากการแต่งกายโดยแม่บ้านและเด็กผู้หญิงจะทอผ้าใช้เองและสำหรับทุกคนในครอบครัวด้วยผ้าที่ทอเป็นผ้าฝ้ายลวดลายที่ทอเป็นลายที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวกระเหรี่ยงในชุมชนนี้โดยเฉพาะ อาทิ ลายปะกังตอง(ลายแมงมุม)ลายหลังเค้กลิ้ง(ลายเมล็ดฟักทอง เมล็ดมะขาม) ลายคำยทอง (ลายคดโค้ง) เป็นต้นเครื่องแต่งกายของชาวกระเหรี่ยงบ่งบอกถึงเพศและสถานะของผู้สวมใส่ผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานจะใส่ชุดกระโปรงก่อนเดิยสีขาวอาจทอลวดลายที่คอและชายเสื้อเล็กน้อยส่วนผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะใส่ชุดสองท่อนโดยใส่เสื้อตัวสั้นลายคดเคี้ยวคู่กับผ้าถุงทอลายแบบโพล่งทำผู้หญิงเป็นรุ่นอายุเกิน60ขึ้นไปมักจะใส่สร้อยลูกปัดเต็มคอใส่กำไลกระดุมกำไลโลหะ มีประดับลูกตุ้มเหรียญหรือกระดิ่งเต็มแขนส่วนผู้ชายจะใส่เสื้อผ้าฝ้ายทอกับกางเกงสะดอ(ลักษณะเหมือนกางเกงชาวเล)แม้ชุมชนหลายแห่งจะส่งเสริมและอนุรักษ์การทอผ้าแบบดั้งเดิมแต่การแต่งกายของคนรุ่นใหม่ก็มีความแตกต่างโดยความนิยมสวมใส่เครื่องประดับแบบคนรุ่นใหม่

เอกลักษณ์

The uniqueness of Lai Kaew community lies in its conservation of Karen culture. Clothing, for instance, is crucial to this conservation, and it is common for housewives and girls to weave clothes for their family. The outfits are woven of cotton, and in patterns that are distinctive of the Lai Kaew Karen community; this includes spiderwebs, pumpkin seeds and curvy patterns. Clothing in a Karen community is indicative of a person's gender and civil status; unmarried women would wear a white dress with optional patterns woven into the collar and the sleeves, whereas those who are married would wear a short top with curvy patterns and a decorated sarong. Elderly women of over 60 usually wear lots of bead necklaces, metal bracelets with beads and bells. Men wear cotton tops and a pair of Lanna-style trousers, or 'Sadoh'

จุดเด่นตรงแม่บ้านและเด็กผู้หญิงจะทอผ้าใช้เองและสำหรับทุกคนในครอบครัวด้วยผ้าที่ทอเป็นผ้าฝ้ายลวดลายที่ทอเป็นลายที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวกระเหรี่ยงในชุมชนนี้โดยเฉพาะ อาทิ ลายปะกังดอง (ลายแมงมุม) ลายหิ้งเค้กลิ้ง (ลายเมล็ดผักทอง เมล็ดมะพร้าว) ลายท่ายก (ลายคดโค้ง) เป็นต้น เครื่องแต่งกายของชาวกระเหรี่ยงบ่งบอกถึงเพศและสถานะของผู้สวมใส่ผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานจะใส่ชุดกระโปรงก่อนเดิยสีขาวอาจทอลวดลายที่คอและชายเสื้อเล็กน้อยส่วนผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะใส่ชุดสองท่อนโดยใส่เสื้อตัวสั้นลายคดโค้งเกี่ยวกับผ้าถุงผ้าถุงทอลายแบบโพล่งถ้าผู้หญิงเป็นรุ่นอายุเกิน 60 ปีขึ้นไปมักจะใส่สร้อยลูกปัดเต็มคอใส่กำไลกระดุมกำไลโลหะมีประดับลูกตุ้มเหรียญหรือกระดิ่งเต็มแขนส่วนผู้ชายจะใส่เสื้อผ้าฝ้ายทอกับกางเกงสะดอ (ลักษณะเหมือนกางเกงชาวเล)

莱缴村人的习俗是主妇和女孩负责织布给自己和家人用。她们纺织的布料是棉布，所织的布纹都是克良族人的典型花纹，称作巴康东（蜘蛛纹）、隆卡吭（南瓜子纹）、改弓（曲线纹）等。克良族服装的作用还能用来区分性别和地位。未婚妇女穿白色连衣裙，领袖或衣摆织上花纹。已婚妇女一般穿上衣和围裙两件套，上衣织上曲线纹，围裙织着克良族花纹的特色。60岁以上的老婆婆脖子上会戴着圆珠项链，手腕满满地戴着配珠子、小银片、玲珑的铜金手链和手镯。男人一般穿纯棉上衣和灯笼大摆裤。

